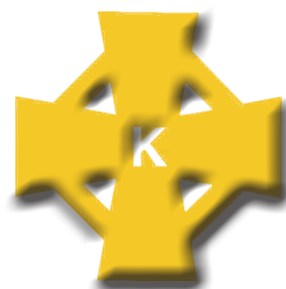

LEKMAN i KYRKAN

4
2011

Svenska Kyrkans Lekmannaförbund

GOD JUL

Ansvarig utgivare**Anders Nordberg**

Nygårdsvägen 32
554 74 Jönköping
cagnordberg@hotmail.com

Redaktör

Britt-Louise Madsen
Rådhusgatan 81
831 45 Östersund
063-12 30 30
madsensis@gmail.com

Redaktionskommitté

Birgitta Ericsson Löfgren
Svanebacksvägen 3
263 62 Viken
042-23 70 70
birgitta.e.lofgren@telia.com

Berndt Petersson
Ryds väg 354 C
584 39 Linköping
013-17 08 88
berndtp.mitskonsult@comhem.se

När det gäller medlemskap

Juhani Ahonen
Rådhusgatan 81
831 45 Östersund
063-12 30 30
070-557 82 41
juhani.ahonen@gmail.com

Förbundets plusgiro

Medlemsavgifter o gåvor
Pg 50 27 87 - 5

Medlemsreg och prenumeration
Allan Forsberg
Kimrökgatan 5
296 35 Åhus
044-240527
lekmanna@globalnet.net

LH Tryck, Box 224
523 25 Ulricehamn

Hemsidan

www.lekmanikyrkan.se

UPPHOVS RÄTTSSKYDD

Allt material, texter och bilder, som publiceras i "Lekman i Kyrkan" och på hemsidan www.lekmanikyrkan.se är upphovsrättsskyddat.

Användning får ske endast med Svenska Kyrkans Lekmannaförbunds tillåtelse.

Redaktionen

Praktisera kristendom

GOD JUL

Som nyblivna ägare till fyra hyresfastigheter i Järpen i västra Jämtland har jag fått förmånen att komma nära människor på flykt undan krigets faser. I samarbete med Integrationsservice har vi fått flera familjer och ensamstående flyktingar som våra hyresgäster. Hur kan jag uppleva deras olycka som min lycka.

Jag har fått vänner, jag har fått glädjen att känna människor från olika delar av världen. Människor som har det svårt och som upplever tryggheten i vårt land.

När jag förstod min roll i allt kände jag julens generositet redan i somras. Det är inte så mycket jag kan göra men man får göra det man kan. Jag behöver inte ens ta av min nödtröja utan jag tar av mitt överflöd.

Det är ingen skillnad på dem och på oss. Precis som vi behöver de trygghet, mat för dagen, ett varmt hem och mat och kläder. De älskar sina barn. När dom blir sjuka behöver dom hjälp och sjukvård. Jag har gett bort mycket det här året och ju mer jag har givit ju mer vill jag ge. Det har gått så långt att jag ger bort saker som jag själv behöver och jag tycker det är så roligt.

Julen - som är den stora gåvans högtid då Gud sände sin son Jesus Kristus till jorden. Ska vi inte hjälpas åt med att visa vad den gåvan har gjort med våra hjärtan?

En god vän till mig berättade att hans mamma alltid sa: "En kristen är inte bättre men man har det bättre". Jag håller med men kanske skulle vi försöka att bli bättre också. Jag är inte bättre än någon annan men vill man må bra är det ett bra tips att visa generositet och medkänsla. Det är som att kvittera ut räntan i samma stund som man sätter in pengarna på banken.

Låt oss leva upp till julens evangelium och dela med oss till dem som inte är så lyckligt lottade som vi.

Så vill jag önska er alla en God Jul och ett Gott Nytt År och tacka för allt stöd och uppskattning i arbetet med att producera förbundets tidning.

Britt Louise Madsen
Redaktör

OMSLAGSBILD

Foto
Bo Eriksson,
fd komminister
Sorsole

ATT VARA MEDMÄNNISKA

I dessa mörka höstdagar är det lätt att sjunka ner i missmod och dystra tankar. Då är det viktigt att se fram mot julen när Jesus kommer till världen. Han kommer till oss för att bli människornas tjänare, för att ge oss del av sin helighet – en källa till uteslutande glädje. Det är viktigt att vi förbereder julens stora mysterium - inte bara som åskådare utan verkligen gläder oss åt Guds ankomst i människogestalt.

Det är viktigt att du låter Gud komma till dig, att du ”gör dina portar vida” för honom, som vi sjunger om i advent. Om du vill få del av julens stora glädje måste du ”göra” något. Inte stora och sensationella ting! Det räcker att du visar din goda vilja och försöker leva ditt liv i julens goda tecken: vänlighet, givmildhet och människokärlek, dvs var en god medmänniska!

Du behöver inte välja mellan Gud och din medmänniska - välj vem av dem du ska ge din kärlek. Eftersom Gud blev människa, är han din allra närmaste nästa. Han identifierar sig så med människan att du i var och en av dem kan möta honom.

”Har du mött din broder, så har du mött Gud” sade ökenfäderna. Ibland kan det vara svårt att se Gud i vår medmänniska. Försök tänka på att Gud ser tvärs igenom det yttre och tränger fram till människans innersta – där det goda finns.

Om varje människa säger Gud: ”Detta är mitt älskade barn, min utvalde” (Matt 3:17). Jesus Kristus är varje människas ljus, ett ljus som lyser i mörkret (Joh 1:4-5). Att möta det ljuset är att möta det allra mest personliga hos din medmänniska, den punkt där hon är mest sig själv.

När Jesus säger att de renhjärtade skall se Gud (Matt 5:8), säger han att det är med hjärtat som vi ser det som är viktigt. Att se Gud ansikte mot ansikte är reserverat för himlen. Men att se Gud med hjärtat kan du göra redan här på jorden.

I dina mänskliga relationer är det också främst med hjärtat du ser. Med dina ögon kan du titta på andra, länge och noga, utan att du verkligen kan se dem!

Många av oss är olyckliga därför att de aldrig blivit sedda av någon med varmt hjärta. Kyliga ögon som inte har kontakt med hjärtat ser överallt konkurrenter och rivaler. Varma ögon som har den kontakten ser systrar och bröder.

Redan i 3:e Mosebok 19:18 står det ”Du ska älska din nästa som dig själv”. Det nya kärleksbudet har Jesu kärlek till oss som utgångspunkt: så som Jesus älskar oss bör vi älska varandra. Vår kärlek till våra medmänniskor skall vara en avspeglning av hans kärlek.

Det är så lätt att upptäcka fel hos andra, men vi glömmar lätt våra egna fel. Ju mer du försöker leva i kärleken, desto mindre fäster du dig vid andras skavanke. ”Kärlek skyler allt som är brutet” (Ords. 10:12). Det viktigaste är att glädja sig över vår nästas goda sidor – utan att avundas dem - i stället ta fram dem i ljuset. Tänk på att en människa utvecklas positivt av att få sina goda sidor bejakade.

Försök lära dig att alltid ha en generös öppen attityd i dina relationer! I stället för att tycka att andra är ett hot mot vår trygghet och se dem som konkurrenter kan vi lära oss att se dem som vänner.

Det tar ett helt liv att bli en riktigt god medmänniska – men det är värt att försöka!

Birgitta Ericsson Löfgren
2:e vice förbundsordförande

Det onda ska aldrig få mer än näst sista ordet

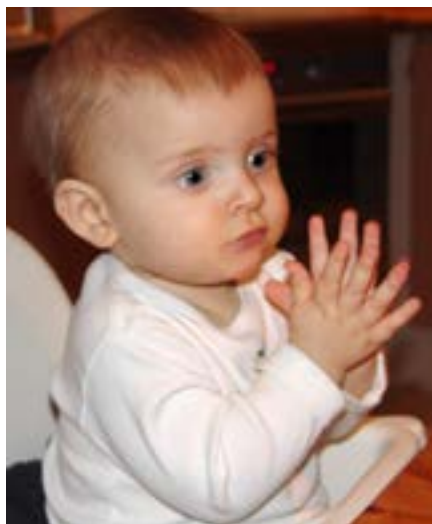
Tro är ingen privatsak. Personlig, ja, men inte privat. Det är en glädje att leva i en kyrka med många olika sätt att uttrycka kristen tro. Gud är alltid större. Min tradition, min uppväxtmiljö och min kulturella tolkning av vad tro är behöver alltid kompletteras och korrigeras. Under hela kyrkans historia har förnyelse- och väckelserörelser uppstått som svar på sin tids andliga bristsjukdomar eller frågor. Ökenfädrar och -mödrar, som under kristendomens första århundraden lämnade storsstädernas maktstrider för att söka gudsgemenskap i stillheten. Liksom vår egen tids väckelse- och lekmanarörelser.

Mångfald är hela skapelsens kännetecken, och även Kristi kyrkas mänskliga profil. Som en spegling av mångfalden av allt mänskligt liv. Enheten finns i Kristus mitt i de skilda kulturella uttrycken eller andliga "dialekterna". Som Martin Luther uttryckte det "Gud går inte att förfoga över". Tack och lov att det finns andra biskopar, präster, predikanter och enskilda kristna som kan komplettera och korrigera just min del av förståelsen av Evangeliet, mitt sätt att be, mitt sätt att fira gudstjänst.

Medan Kristus ständigt ber för sin Kyrka att hon ska bli ett har ändå kyrkans splittring fortsatt, byggd på mänsklig oförsonlighet. Därför är inte enhetstanken, eller den ekumeniska utmaningen, ett specialintresse för några, utan tillhör Kyrkans själva väsen. Ständigt kallas vi till förnyad omvändelse i ande och sanning. Sanningen förfogar vi inte heller över, utan lever av och behöver omvändas till, på nytt och på nytt.

Den här sommaren har på ett fruktansvärt och tragiskt sätt visat risken med en helt privat religionstolkning, och att tro sig själv förfoga över "Sanningen".

Den yttersta konsekvensen av fanatisk sektierism. En sådan "sanning" förvandlas till sin motsats i sin brist på relation, brist på gemenskapsgrund och brist på etiska korrektiv. Sådan fanatism må kalla sig kristen, eller för den delen ges vilka religiösa förtecken som helst eller kalla sig ateistisk - dess konsekvens är lika monstruös. Norges statsminister blev då talesman för det genuint mänskliga: "Enda svaret är mera öppenhet, mera demokrati". Den kristna övertygelsen är att det onda aldrig ska få mer än näst sista ordet. Kärlekens väg är uppståndelsens väg.

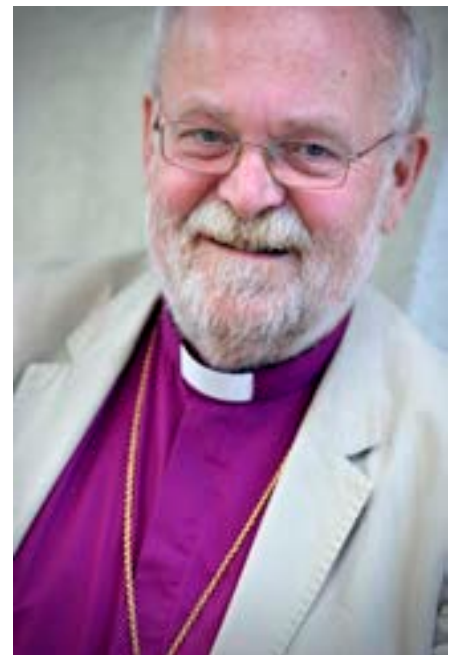

Bli som ett barn, säger Jesus: I barnets första sökande efter ett möte ansikte mot ansikte erfor vi alla, långt innan vi förstod det, människans djupaste bestämmelse. Strax efter födelsen visste vi - jag är på väg till det eviga skådandet av det ansikte som gjort mig till den jag är och som jag får allt gott av. Sedan dess är alla möten på vägen heliga.

Tro är inte vårdandet av religiösa sanningar, men att leva av nåd, innesluten i ett sammanhang, mottagande och delande. "Missa ite est" - den formulering som givit den centrala kristna gudstjänsten, mässan, dess namn betyder bokstavligen *det är utsänt*:

Utsänt i den del av Kristi kropp och blod som du är utsänd med ifrån det gemensamma delandet. Kristus är på nytt sänd in i världens vardagar - Guds närvaro i familj, samhälle, politik, skola, arbete och alla mänskliga möten. Sänd att återupprätta Guds skapelse, att hela och förbinda, att förvalta i stället för att förbruka.

Det är Du som är Kyrkan och Du och Du och Du...

Sven-Bernhard Fast
Biskop i Visby stift
Foto Magnus Aronsson IKON
BLM

Traditionell kyrkodag i Göteborgs stift

Stiftets kårer samlas en gång varje år på hösten till en kyrkodag. Denna gång förlagd till Kungsbacka kyrka och församlingshem. Dagen började med nattvardsmässa i kyrkan med kyrkoherde em. Henrik Åstrand som celebrant. Föredragshållare var kontraktsprosten em. Sten-Edgar Staxäng, Göteborg, som talade över ämnet "Tradition och förnyelse", som återges nedan i förkortad version.

Konventsrådets sekreterare, Yngve Lindblom, informerade om förbundets satsning på bibelprojektet "Alla tiders bok" och uppmanade alla kårer att under nästa termin samlas kring den första utgåvan av boken, "Vägen väntar". Deltagarna, som uppgick till drygt 60, fick också tillfälle att lyssna till Ulla Rickardsson, Vessigebo, som är ledamot i Kyrkomötet, och informerade om en del av de motioner som kommer upp till behandling veckan efter vår kyrkodag.

Yngve Lindblom
sekreterare

TRADITION OCH FÖRNYELSE

Bibelsynen är en förutsättning för både traditionen och förnyelsen. Man kan tackla dessa begrepp på många olika sätt. Jag förutsätter att vissa förhållanden är en gång för alla fastställda och oföränderliga och bibliskt förankrade och även i urkyrkan tolkade. Det har vi att förhålla oss till.

Trosbekännelsen är ett sådant moment, viktiga beståndsdelar i massan kan vi inte göra oss urarva. De har stått sig över kyrkohistorien ända från biblisk tid ända till våra dagar. De finns med i de stora kyrkornas gudstjänststritual i huvudsak, de bär traditionen med sig även om tid efter annan nya moment kommer in i inte minst sångskatten, bönerna, predikan, där tiden och förändringar i samhället ger nya infallsvinklar, beroende av nya företeelser, levnadsomständigheter.

Detta är trivalt att påstå men lika fullt är det mycket angeläget att understryka eftersom vi tyvärr ser en helt felaktig anpassning till vad som kan vara på modet eller som t.o.m beslutas i kyrkliga sammanhang.

Synen på Bibeln

Helt kort om synen på biblen. Nu är det inte så att biblen alltid är lätt att förstå. Mark Twain säger att det som jag förstår inte alltid är det lättaste att begripa och att ta till sig. Predikan har denna viktiga uppgift att förklara och hela tiden sätta in texten i sitt bibliska sammanhang men också tillämpa det på människan idag.

Där måste tradition och förnyelse följas åt. Skrift skall med skrift tolkas, säger Luther. Det betyder inte att vi alltid förstår, men tron har inte alltid med att jag med mitt förnuft förstår, ibland snarare tvärtom, eller är t.o.m en poäng. "Jag tror, att jag inte av mitt eget förnuft eller kraft kan tro på Jesus Kristus, min Herre, eller komma till honom". Det är den helige Ande som har kallat mig genom evangelium osv, som det står i Luthers förklaring till tredje trosartikel.

Vi kan se och finna många ord i bibeln hur den ser på sig själv. Bara ett citat från 2 Timotiusbrevet 3 kapitel: Varje bok i skriften är inspirerad av Gud! Så såg apostlarna på det redan skriva ordet och det traderade och som sedan också blev skrivna i evangelier och apostlabrev. Jesus säger klart och tydligt, «jag har inte kommit att upphäva skriftens ord, utan att fullborda.» Allt som Jesus gör och lider ser han i Skriftens ljus. Jag uppfyllaren säger så här NU, till er! "Himmel och jord skall förgå, men mina ord skall aldrig förgå!" "Jag går inte in på detta närmare, men vill bara förutskicka när jag sedan talar om förnyelsen så måste den stå i samklang med det man förnyar och traditionen, inte i motsättning eller att man gör frontförkortningar och skalar bort det som man anser inte stämmer med den allmänna synen på bibeln och människan.

Det är därför oerhört viktigt med en rätt predikan, vare sig den är tematisk eller berättande, narrativ, till formen eller både och. Man ifrågasätter inte bibelns sanning utan man delger den, tolkar den och tillämpar den. Ofta händer, ja mycket ofta händer det, att man utgår från texten och kommer aldrig tillbaka. Eller det blir: med ledning av dagens text kommer jag att tala om något helt annat? Ordet kan inte fullbordas av oss, det har redan gjorts av Kristus. Där finns redan fullbordan. Tolka och tyda är en uppgift i alla tider. Allt som fordom skrevs bibelord till vår undervisning (Rom.15:4) och därför bedrev man redan i urkristendomen ett intensivt och uthålligt skriftstudium, (Apg 17) "Den som hör er hör mig, den som förkastar er förkastar mig, och den som förkastar mig förkastar honom som har sänt mig" (Luk.10:16) Om nattvarden skriver Paulus: "Att han motagit det som tradition och att han har redan traderat det åt församlingen", (1 Kor 11:23)

När jag sagt detta, och då med eftertryck, att det är bibeln som gäller, den traditionen får aldrig förändras. Bibeln kritiserar inte sig själv den förmedlar i hela sin vidd budskapet positivt och till människan.

Förnyelsen

Men hur jag skall förmedla detta, nå ut för att nå in hos människan, där kommer friheten in, och det måste ständigt förnyelse till.

Varje människa är en epok, en historia, och var och en borde skriva ner den. Förra året påbörjade jag att skriva ner vad jag gått igenom. Jag har levt om mitt liv och fått ett viktigt perspektiv på hela mitt liv.

Låt oss vara djärva att vittna om bibelns sanning över tid och rum. Låt oss vara djärva att föra dess sanningar i förnyelsens språk.

Sten-Edgar Staxäng
tidigare kyrkoherde och
kontraktsprost i Strömstad

FAMILJENYTT

TILL MINNE

STIG ISACSSON

Ibland hejdar sig tiden ett slag och något oväntat sker. Världen förändrar sig varje dag men ibland blir den sig aldrig densamma mer. (Alf Henriksson)

Så kändes det för oss i Fjälkinge Pastorats Lekmannakår när budet om att Stig Isacsson hade gått bort.

Stig var född den 13 maj 1933 och avled den 13 september 2011. Många följde Stig till den sista vilan i Fjälkinge kyrka under en ljus och vacker begravningsgudstjänst.

Stig blev ordförande i Fjälkinge Pastorats Lekmannakår 2000 och innehade denna post vid sin död. Stig var också ersättare i Lundastiftets konventsråd från år 2001.

Stig var en plikttrogen man, ärlig och rejäl, rättssinnig och lojal men även omtänksam och vänlig.

Han var en människa som det var lätt att bli vän med och att tycka om. Hans arbete inom vår lekmannakår var stort och han lämnade aldrig något åt slumpen. Stig och hans hustru Inger företog många resor.

Upplevelser som han sedan med glädje delade med sig av genom bilder och berättelser vid våra kårkvällar.

Våra varmaste tankar går till familjen och vi känner en stor tacksamhet över att vi under så många år har fått samarbeta med Stig. En hedersman, nyfiken och framtidsfokuserad.

”Du finns i vårt hjärta, Du finns i vårt blod, Du finns i vårt minne, Du finns i vårt mod, du finns i vårt liv, Du finns hos oss. Du kommer att leva vidare i oss, nu och för alltid.” (Josefin Thijssen)

Fjälkinge Pastorats Lekmannakår
Per Mattisson

BÖNERUTAN

Detta bibelord dyker upp i mitt huvud när jag tänker på vårt kära lekmanförbund.

”Jag ska leda er, där ni bedjande gå fram.” Ser ni också framför er, en stor bedjande skara, lekmanförbundets medlemmar som Herren leder. Imponerande, eller hur?

Det finns många bönenätverk. Jag gjorde också en sida på nätet för lekmanförbundet och presenterade för konventrådet i Skara Stift. Då förstod jag att en återkommande böneruta i tidningen är mer lättillgänglig för alla medlemmar.

Jag har hört mig berättas att Algot Tergel publicerade böneämnen för årets olika månaderna. Gör förbönen till er privata hjärtesak. Ta med böneämnena till era gudstjänster och samlingar så vi kan bli den stora bedjande skara som Herren leder. Gud välsigne er alla.

Märta Sjögren

"HIMMEL O HAV"

PÅ SOLA STRAND

I slutet av september signalerar almanackan att det är höst. Det mörknar betydligt tidigare och naturens färger brinner. Så var det inte i år. Jag är alltid extra glad att få ställa kosan västerut till mitt fädernesland Norge. I kombination med att Norge är i särklass det vackraste land jag vet och det godmodiga och "hyggliga" innevånarna så kan man bara känna sig exalterad över att få ge sig iväg.

Jag bestämde att jag skulle köra utefter Norges södra kust en väg som slingrar sig utefter kusten och så småningom exploderar när det vackra Stavanger ligger framför.

I år var det dessutom fortfarande sommar och inte vilken halvdann sommar som helst utan solen gassade från en knallblå himmel och det var för varmt för att ha tröja och långbyxor. Det var fortfarande mest lämpligt med shorts och t-shirt. Bonus på vägen var att få köra genom det vackra Värmland som minsann inte går av för hackor. Bilturen genom Värmland frammanar den vackra visan "Ack Värmland du sköna" med text av Anders Fryxell och Fredrik August Dahlgren. Jag kände mig indragen i filmen "Värmlänningarna".

Kapellet vid anläggningen "Himmel og Hav"

Vårt systerförbund i Norge är Kristent Mannsarbeid och är en sammanslutning av endast män. Kanske är det en tidsfråga innan även kvinnor finns med i bilden. Det skulle inte förändra något eftersom det är flera kvinnor med och man känner sig mer än välkommen och del i gemenskapen.

Årets "riksmöte" hölls i Stavanger alldeles i strandkanten med hela Atlanten rätt utanför. Anläggningen "Himmel och Hav" bjöd på en perfekt inramning till mötet och det var fantastiskt roligt att åter få möta goda vänner. En missuppfattning gjorde att jag tog namnet "Himmel och Hav" som temat över mötet. Det hade det lika gärna kunnat vara.

En vidunderlig utsikt över Atlanten

To käcke gutter, sittande Daniel Karl Røsnes, och Harald Johnsen

Man befanns sig verkligen mellan himmel och hav. Det blev tre dagar med inspirerande föredrag, trevliga samtal och en andligt stark gemenskap.

Överläkare Kjell Martin Moksnes

På fredagskvällen fick vi lyssna till ett föredrag av överläkaren Kjell Martin Moksnes som talade om "Hvorfor vi huset godt og glemmer lett? Så här på äldre da'r var det fantastisk vad jag kände igen mig i det han berättade. Jag kunde konstatera att även jag är normal. Minnet sviktar när man blir äldre och att det var länge sedan jag var på topp. Enligt Moksnes så är vi människor på topp i tjugoförårsåldern – och det var ju ett tag sedan.

Lördagen gjorde sitt intåg med en helt otroligt sommardag och då var det ändå oktobers första dag. Här i Jämtland brukar vi ha snö vid den tiden. Så var det inte på Sola strand. En av våra vänner Haakon Meyer som sedan länge har passerat de åttio badade i Atlanten. Han överlevde och det såg verkligen skönt ut.

Odvar Omland, Kristent Mannsarbeids ordförande som under så många år har varit en sammanhållande kraft uppvaktades med present com tack för sitt idoga arbete för Guds sak. En spänstig ung man med ett skarpt intellekt och spänstiga ben. Fortfarande en ung man trots de många åren och än har han inte dragit sig tillbaka för att sitta i gungstolen och klappa katten. Han har många starka personer runt sig som bidrar att han fortfarande kan hålla flaggan i topp.

I kvällssolen med Atlanten i ryggen - delar av deltagarna

Under årsmötet var det sedvanliga förhandlingar och ett samtalstema under rubriken "Tro og tvil på to livsveier". Jag lärde mig att det är positivt att tvivla.

Lördagmiddag vid festligt dukat bord

På söndagen blev det lite mer normalt höstväder och eftersom vi var nära havet så var det en lätt dimma. Det var gudstjänst i Sola kirke.

Det är frågan om inte det var det bästa under hela helgen. En fullsatt kyrka med alla åldrar och många många av de kvinnliga deltagarna hade sina norska bunader (norska folkdräkter) på sig – åhh vilken prakt! Vilken psalmsång och vilken god atmosfär. Norge är för mig det lilla landet med den stora själen. Norge där Kyrkan fortfarande är statskyrka. Där signalerna är tydliga att man vill vara ett kristet land utan att förlora respekten för andra religioner.

Helgens avslutning i Sola kirke var mäktig och det är alltid med lite sorg som man skiljs åt. Jag tackar för denna gång och hoppas på många fler tillfällen att få ses. Ett STOOOORT tack för denna gång ifrån mig.

Ordförande Odvar Omland, en gentleman som uppvaktas av sina kollegor fr v Svein Knutsen, Oddvar Tveit och Kjell Martin Moksnes

Vägen väntar

Roger Karlsson, konv. råds ordf., Uppsala stift

Kårordf Margareta Wahlström

Joel Daniels, Torsåker speladefolkmusiktoner

Staffans hus i Gävle

Svenska kyrkans lekmanaförbund i Uppsala stift - en inspirationsdag

Den 24 september arrangerade Svenska kyrkans lekmanaförbund i Uppsala stift en inspirationsdag i församlingshuset Staffans hus i Gävle där deltagarna samlades kring den nyutkomna boken *Vägen väntar*. Boken är den första boken i en serie av böcker i studieprojektet *Alla tiders bok* där fokus sätts på Bibeln. Initiativet till projektet har tagits av Svenska kyrkans lekmanaförbund och projektet genomförs i samarbete med Studieförbundet Sensus och Svenska bibelsäll-

skapet. Projektet skall ligga till grund för studiecirkelar ute i landets församlingar och på plats fanns ett antal personer som inbjudits för att delge sina tankar om boken för att på så sätt åskådliggöra projektet.

Först upp i talarstolen blev konventsrådets ordförande Roger Karlsson som gjorde en återkoppling till den ökenvandring som Israels folk fick göra i förtröstan på att man vandrade under Guds ledning.

- Så är det även idag för oss som vandrar. Vägen till livet kan vara både lång och krokig och ibland behöver vi ledning för att hitta rätt. Vi behöver ibland ett tecken som bekräftelse på att vi går åt rätt håll och det främsta tecknet vi har är nattvardens vin och bröd som gör oss delaktiga i Kristus, sa Roger Karlsson med en hänvisning till den heliga Birgittas bön: "Herre visa mig din väg och gör mig villig att vandra den".

Bo Johansson, kyrkoherde i församling talade under rubriken: "Vem är Jesus Kristus och varför borde jag bry mig om Honom"? Bo Johansson uppehöll sig särskilt kring bokens kapitel åtta (*Tjäna- naren är här*) och kapitel nio (*Frälsaren är här*) vilket förde hans tankar till Dag Hammarskjölds bok *Vägmärken* där ett av dessa vägmärken lyder:

Bo Johansson, kyrkoherde i Hälsingtuna-Rogsta församling

***Varje morgon skall vårt väsens
skål räckas fram för att mottaga,
bära och återskänka.***

Bo Johansson erinrade om att för ett antal decennier sedan blev så gott som alla människor i vårt land fostrade i ett kristet klimat. Gud blev människa genom Jesu födelse. Det lägger vi till grund för vår tacksamhet och glädje över att Gud vill förena sig med oss människor på det sätt

som skall hållas, utan en gudstjänst ska firas. Vi firar den till minne av Kristi uppståndelse ifrån det döda - en verklighet som vi inte kan se med våra ögon men som vi kan få uppleva i gudstjänstfirandet.

Då vi träder in i en gudstjänstlokal passerar vi gränsen mellan det världsliga och det gudomliga. Vi är i gudstjänsten här och nu även om vi samtidigt befinner oss i ett tidlöst forum. I gudstjänsten står vi i realtid tillsammans med lärjungarna. Vi

precis som man av vana brukade göra i församlingshemmet hemma i Torsåker. - Där låg alla skor i en enda hög strax innanför kyrkporten. Då jag såg högen av skor med sina olika storlekar och olika färger blev de nästan som en symbol för hela mänsklighetens vandrande. Vi kommer till kyrkan med våra olikheter och där får vi mötas i gudstjänstens gemenskap oavsett vilken vandring vi har bakom oss och vilken vandring som ligger framför.

Något som i sin tur förde tankarna till Maria Rydberg och hennes dikt *När jag en gång tar av mina skor*:

***"Fader, förlåt mina fötter
de går inte alls dit de ska"***

tet. Genom Jesus fick Gud ett mänskligt hjärta och ett mänskligt ansikte. Men ute i världen finns andra religioner där det skulle uppfattas som förnedrande för Gud om han skulle nedlåta sig till att bli människa.

Idag lever vi i en sekulariserad tillvaro där många människor inte har någon naturlig koppling till kyrkan. Många tror inte alls, andra bär på fragment av ett troende och gruppen av människor med andra religioner blir allt större.

- Därför måste vi finna en gemensam plattform där vi alla kan mötas. Jag tror att just där ligger en av de största uppgifterna för kyrkan just nu. Jag tror även att studieprojektet *Alla tiders bok* är ett utmärkt redskap i arbetet med att försöka skapa denna plattform, sa Bo Johansson

Konventsrådets vice ordförande Margareta Wahlström menade att en av fördelarna med den nyutkomna boken är att den är så lättläst. Hon har stora förhoppningar inför studieprojektet och menade att projektet hjälper oss att kunna läsa Bibeln ur vardagslivets ögon.

Bengt Danielsson, präst i Gävle Heliga Trefaldighets församling hade ombetts göra en betraktelse kring begreppet: "Gudstjänsten - den heliga mötesplatsen". Därvid sa han bland annat:- Gudstjänsten är något speciellt.

står där invid korset och säger:

Här kommer jag med mitt liv in i den stora berättelsen om Gud och vi får känna att den uppståndne Kristus är närvarande. Mötet med Gud blir till ett vänskapsförbund och gudstjänsten är den reserverade plats där detta möte möjliggörs genom det levande ordet som står i förgrunden.

Bengt Danielsson menade även att relationer är ett viktigt begrepp i sammanhanget - både relationen med Gud men även relationerna mellan gudstjänstbesökarna. Gudstjänsten är till för den enskilde människan samtidigt som den skall skapa en gemenskap för alla som deltar i den.

- Gudstjänstförnyelse är detsamma som församlingsförnyelse vilket i sin tur är detsamma som relationsförnyelse, avslutade Bengt Danielsson.

Carin Danielsson, nyligen prästvigd och med Torsåkers församling som forum för sitt adjunksår, fastnade för bokens omslagsbild som påminde henne om ett konfirmandläger i Undersvik. I Torsåker gäller regeln att då grupper av barn och ungdomar tar församlingshemmet i besittning för olika aktiviteter kan det vara lämpligt att man tar av sig skorna och det hade konfirmanderna informerats om.

***Fader, förlåt mina fötter
de går inte alls dit de ska
De snavar på krokiga rötter
fast jag trodde att vägen var bra
När Du ville ha något gjort
då gick jag nog lite för fort
Jag gick ej den smalaste vägen
Fader, förlåt de självsäkra stegen***

***När jag en gång tar av mina skor
och lämnar dem vid någon stig
för att gå dit upp där Du bor
och barfota stå inför Dig
då vill jag av kärlek som bot
där förut jag hade min fot
plantera två blomstrande rötter
O Fader, förlåt mina fötter***

Dagen avslutades med mässa i Staffans kyrka i Gävle där 11-åriga Joel Daniels från Torsåker fick representera den uppväxande generationen av gudstjänstbesökare genom att framföra ett fiolstycke.

/Staffan Berglind

***"De snavar på krokiga rötter
fast jag trodde att vägen var bra"***

Det är inte något möte för i så fall skulle den inte skilja sig så mycket från andra möten i frimärksklubbar och andra sammanslutningar. Gudstjänst är inte något

Nu skulle man under vistelsen i Undersvik besöka kyrkan och då Carin kom dit fick hon se att alla konfirmander pliktskyldigt tagit av sina skor vid ingången

NATHAN SÖDERBLOM

ÄRKEBISKOP

Den 20 maj 1914 utnämndes Nathan Söderblom till ärkebiskop. Han skulle komma att bli den kanske mest omtalade ärkebiskop som Svenska kyrkan någonsin haft, sett ur både nationellt och internationellt perspektiv. Vad som är mindre känt idag är att valet av Nathan Söderblom till kyrkans högste ledare blev en synnerligen kontroversiell historia.

Själv hade han inga som helst ambitioner att få komma i åtnjutande av ärkebiskopsstolen och skulle kyrkan i demokratisk ordning själv fått bestämma i frågan

skulle han aldrig ha kommit dit. Likväl blev det han som utvaldes till detta ansvarsfulla ämbete, ett val som resulterade i ett rikligt mått av hårda ord och syrliga kommentarer tillika med hävdandet av att Svenska kyrkan för första gången i sin historia blivit totalt överkörd av landets kung och regering.

Vid tiden för ärkebiskopsvalet 1914 rådde politisk oro ute i Europa, en oro som även avspeglade sig i det europeiska ländernas olika kyrkosamfund.

Även inom Svenska kyrkan gick diskussionens vågor högre än vanligt då olika åsikter skulle ventileras. Något som även kom att avspegla sig i förberedelserna till ärkebiskopsvalet.

Rutinen var att kyrkan först skulle göra sina egna val för att sedan presentera tre ärkebiskopskandidater för regeringen som förberedelse till utnämning i konselj och där den kandidat som kyrkan främst ville ha till ämbetet skulle sättas i första förslagsrummet. Erfarenheter från tidigare ärkebiskopsval hade visat att kyrkans egna val närmast var att betrakta som lag vilket tolkats som att kyrkan själv var i besittning av mandatet att utse sin högste ledare även om utnämningen rent formellt genom konseljförfarandet gjordes av regeringen i kungens namn.

Aldrig hade det inträffat i Sverige att regeringen och Kungl. Maj:t i en sådan fråga fattat beslut i strid mot kyrkans egna önsksningar.

Då kyrkan gjort sina val enligt sedvanliga rutiner i 1914 års ärkebiskopsval presenterades de tre ärkebiskopskandidaterna enligt följande:

I första förslagsrummet stod biskop Hjalmar Danell i Skara med 273 röster tätt följd av biskop J E Eklund i Karlstad med 271 röster. I tredje förslagsrummet kom professor Nathan Söderblom i Leipzig med 106 röster, sålunda med ett röstetal vida underlägset de båda huvudkandidaterna. Dessutom var det en ren tillfällighet att Söderblom över huvud taget kom med bland ärkebiskopskandidaterna. I Karlstads stift blev omröstningen minst sagt dramatiskt. Om en enda ledamot i Karlstads domkapitel röstat på domprosten Lundström istället för på Söderblom skulle Söderblom helt ha fallit bort ur Karlstadsförslaget och därmed diskvalificerats som ärkebiskopskandidat.

forts sid 14

RÄTTVIK RIKSKONVENT 2012

”Att växa i tro” och ”Alla tiders bok”

Fredagen den 17 augusti

- 08:30 - 14:30 Konvntsbyrån öppen för mottagning av anmälda och gäster
10:00 – 12:00 Utskottsmöten Allmänna utskottet - Ekonomiutskottet
Förbundsrådet sammanträder
- 12:00 - 13:00 Lunch för utskottsledamöter och ledamöter i FR/AU
13:00 Presskonferens
14:30 **ÖPPNINGSCEREMONI** i Rättviks kyrka
Lars Rydje - Anders Nordberg - Sven Trädgårdh - Margarethe Isberg
16:45 Middag
- 18:30 - 22:00 Kvällssamling
19:45 – 21:30 Gemenskap/Erfarenhetsutbyte/Samtal/Servering
Aftonbön - Sven Trädgårdh

Lördagen den 18 augusti

- 07:00 - 08:30 Frukost
- 08:30 - 09:15 Morgonbön
- 09:15 - 11:45 Konventsförhandlingar
Parentationer –Avtackningar och Välkomnanden
- 12:00 - 13:30 Lunch
- 14:00 - 16:30 **INSPIRATIONSSAMLINGAR**
Seminarier – för stora och små!
Att växa i tro - Alla Tiders Bok
Christina Grenholm - teol. dr.
Anders Sjöberg - teol. lic.
Samtal kring seminarierna
- 19:00 **FESTMIDDAG**
- 22:00 Aftonbön – biskop Thomas Söderberg
Sång och musik

Söndagen den 19 augusti

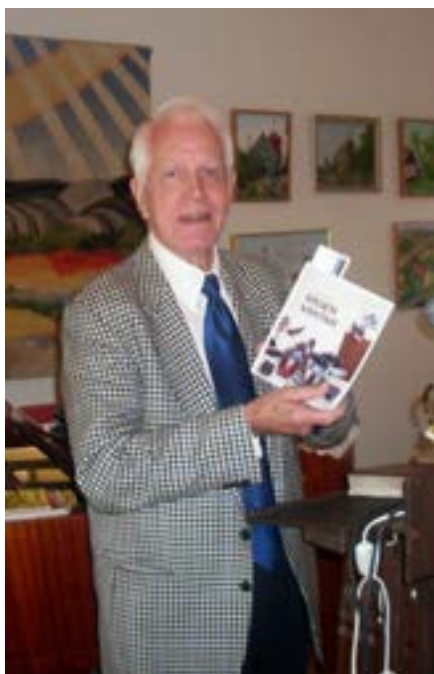
- 07:00 - 08:30 Frukost
- 08:30 Konventsbyrån öppnar
- 09:30 Morgonsamling för stora och små!
- 11.00 **RÄTTVIKS KYRKA**
Sändningsmässan
Thomas Söderberg - Margarethe Isberg - Sven Trädgårdh - Övriga präster - Lekfolk
- Utcheckning
- 13:00 Lunch / Avslutning
14:15 - 20:00 Utfärd - Siljansbygden med många sevärdheter

Utförlig information och anmälan kommer i nummer 01-12 av Lekman i Kyrkan

Text o foto
Yngve Lindblom
Stiftskonventets ordförande
Göteborgs stift

Hedersordf. Carl-Axel Axelsson, initiativtagare till Bibelprojektet

Söndagen den 16 oktober firade Nylöse-Utby kyrkokår, Göteborg sitt 50-årsjubileum med högmässa i Utby kyrka, som leddes av kyrkoherde Peter Wahlbäck med assistans av komminister Tor Ekwall.

Glöstorpskören från Tuve församling, under ledning av Ingmarie Wahlbäck, medverkade med flera körsånger under gudstjänsten. Vid efterföljande samling i församlingshemmet gjorde kårens ordförande, Yngve Lindblom, en tillbakablick över de 50 åren i Nylöse-Utby kyrkokår.

Dagens högtidstal hölls av förbundets hedersordförande, Carl-Axel Axelsson, Stockholm, som framförde förbundets hälsning till kåren. Titeln för sitt tal "Apostlarnas vittnesbörd-livsviktigt" blev en viktig inspiration för kommande verksamhet i kåren.

I vår tidning Lekman i kyrkan nr 3 finns en artikel, som anknyter till dagens tal. Carl-Axel Axelsson berättade också om förbundets satsning på "Alla tiders bok", som borde vara studieunderlag för alla kårers bibelstudium under de kommande åren. Ordföranden framförde hälsningar från stiftsledningen, som var förhindrade att delta. Vasakåren, Göteborg framförde genom Eva Dahlberg kårens lyckönskningar med tal och blommor. Kårens tidigare kaplan, Hilding Egestål, underhöll vid kaffet med pianomusik, samt svarade också för musiken vid de psalmer som sjöngs.

Innan avslutningen framförde ordföranden, Yngve Lindblom, kårens tack till alla medverkande. Kyrkoherde Peter Wahlbäck, tillika kårens nuvarande kaplan, avslutade dagen med att läsa Franciskusbönen varefter böneringen slutligen slöts.

Deltagarna vid middagsbordet

Konv rådets ordf Yngve Lindblom

forts fr sid 11

Dåligt gick det även för Söderblom i ärkestiftet där huvudkandidaten med god marginal blev biskop Eklund i Karlstad. Söderblom hamnade först på femte plats och kom såldes inte alls med i de tre första förslagsrummen därifrån.

Då de tre kandidaterna presenterades för regeringen var det uppenbart för kyrkan att biskop Hjalmar Danell i Skara skulle bli kyrkans näste ärkebiskop. Även i tidningarna talades det om Danell som kyrkans nye ärkebiskop och givetvis slog det ner som en bomb i etablissemanget då beskedet kom att regeringen i konselj den 20 maj 1914...*utnämnt till ärkebiskop och prokansler för universitetet i Uppsala professorn i teologiska prenotationer och teologisk encyklopedi vid nämnda universitet, teol. dr och fil. kand Lars Olof Jonathan Söderblom.*

Efter att första chocken ebbat ut uppvaktades regeringen av flera företrädare för kyrkan med begäran om en motivering till den i synnerhet kontroversiella utnämningen. Regeringens svar blev kort och koncist: Söderblom hade utnämnts till ärkebiskop i regeringskonselj. Där fattas besluten i kungens namn vilket bland annat innebär att några motiveringar till besluten aldrig uttalas. Därmed var sista ordet sagt om vem som skulle tillträda ämbetet som ärkebiskop. Reaktionen på utnämningen lät inte vänta på sig. Tidningen Svenska Morgonbladet var först ut på plan med följande kommentar:

Nu torde för första gången i Svenska kyrkans historia till ärkebiskop ha korats en man, vilken icke erhållig förslagsrum vid valet inom ärkestiftet. Ej heller kom Söderblom med på Uppsala domkapitels förslag.

Även Svensk Kyrkotidning tog bladet från munnen och var inte nådig i sina kommentarer kring vad man tänkte och tyckte i frågan:

Kyrkan har genom denna utnämning fått klart och tydligt besked - att regeringen icke tar någon hänsyn till hennes önskningsar, om än aldrig så kraftigt uttalade, såvida det blott förefinnes några andra synpunkter. Här har kyrkan med ofrånkomlig tydlighet framställt sin önskan och återigen fått erfara sanningen av skriftens ord: Förliten eder icke uppå furstar!

Även Göteborgs Stift-Tidning gav sig in i debatten där man i grova ordalag läste lusen av regeringen samtidigt som man djupt beklagade det faktum att kyrkan nu satts under förmyndarskap vad gäller valet av sina ledare:

I den hyllning som ägnats den sålunda utnämnde ärkebiskopen, kunna vi för vår del redan på grund av det nu nämnda icke deltaga. Härtill kommer emellertid ett ännu mer vägande skäl, och det är, att vi icke kunna inse att prof. Söderblom hittills ådagalagt någon kompetens för det ansvarsfulla kall vartill han har korats.

Ärkebiskopinnan Anna Söderblom på sin 60-årsdag

Vad var då anledningen till att många i ledande befattningar inom kyrkan inte ville se Nathan Söderblom som ärkebiskop?

Uppslagsverket Nordisk familjebok skriver:

Uppförd i tredje förslagsrummet till ärkebiskopsstolen utnämndes Söderblom i strid mot de kyrkligt konservativas önsningar.

Däri ligger nog en del sanning och och förutom en del ideella aspekter på det hela förelåg även orsaker av rent praktisk natur. En av dessa var att Söderblom aldrig varit biskop utan i den formella grunden för honom fanns endast det faktum att han var prästvigd. Endast en gång tidigare hade det inträffat att en ärkebiskop utnämnts utan att först ha varit biskop. Den gången gällde det Johan Olof Wallin.

Inom Romersk-katolska kyrkan finns ingen möjlighet att utses till ärkebiskop utan att först ha blivit biskopsvigd eftersom ärkebiskopsämbetet där har en något annan innebörd. Inom Romersk-katolska kyrkan har ärkebiskopen rollen som *primus inter pares* vilket kan översättas med "främst bland dem av samma rang" vilket innebär att en ärkebiskop måste rekryteras ur biskopskåren.

Inom den kyrkligt konservativa grenen i Svenska kyrkan var den allmänna meningen att den regeln även borde gälla här. Att Söderblom aldrig blivit vigd till biskop gjorde även att man tvingades göra avsteg från manualerna då han skulle tilldelas sitt ämbete som ärkebiskop. I ceremonien i Uppsala domkyrka då kåpan lades om hans axlar som symbolisk handling för att han tagit emot sitt ämbete, blev han vigd till ärkebiskop i ett förfarande som egentligen inte fanns inom ramen för kyrkans ordning utan fick skraddarsys för detta speciella tillfälle.

Ett annat skäl till tvivlen mot Söderblom var att han under lång tid arbetat utomlands och att många befارade att han inte var till fullo insatt i den utveckling som på hemmaplan skett inom kyrkan under de senaste åren.

Beträffande den våldsamma kritik som riktades mot utnämningen av Söderblom tog han själv saken ganska lugnt.

I brev till vännen Samuel Fries i Stockholm skrev Söderblom:

Så mycket var mig klart de sista veckorna att jag så som fortfarande professor hade fått ett lyckligare liv. Nu kom detta över mig, och det är ingen annan råd än att med Guds hjälp ta ett steg i sänder...Jag måste ut och ta udden av det förklarliga misstaget - nu när K. m:t kastar mig in i en sådan position. Ja, egentligen känner jag mig lugn med Guds hjälp. Jag har i denna sak intet ont gjort. Över framtiden råder Gud.

Ännu idag svävar vi i till stor del i okunskhet om varför regeringen under statsminister Hammarskjölds ledning valde att vända upp och ner på kyrkans förteckning över ärkebiskopskandidater. En orsak tros ha legat i Söderbloms allmänt omvittnade skicklighet att ena stridande viljor.

I slutänden blev Nathan Söderbloms insats som ärkebiskop ett nog så värdefullt inslag i Svenska kyrkans historia. Även i internationella sammanhang blev han en värdig ambassadör såväl för Sverige som för dess kyrka. Särskilt känd blev han ute i världen för sitt engagemang i det internationella fredsarbetet efter första världskrigets slut, ett engagemang som bland annat resulterade i att han 1930 tilldelades Nobels fredspris.

För oss i lekmanaförbundet har han alltid haft en speciell roll eftersom det var han som instiftade förbundet den 22 oktober 1918. Under minst 30 års tid hade frågan diskuterats om någon slags lekmanaförbund inom kyrkan där diskussioner förts kring om det fanns något behov av ett sådant, hur det i så fall skulle vara uppbyggt och vad dess uppgift skulle vara. Kanske var det just Nathan Söderbloms ekumeniska grundsyn och hans utmärkta förmåga att ena stridande viljor som låg till grund för att lekmanaförbundet slutligen kunde instiftas trots att alla inte var eniga i alla frågor kring dess vara eller icke vara.

Då han till följd av ett sviktande hjärta avled den 12 juli 1931 sörjdes han i princip av hela Europa. Kondoleanser kom från bl.a. Sveriges konung, kronprinsparet, prins Wilhelm, konung Haakon, Norges kronprinspar, Ebba och Oscar Bernadotte samt Svenska Akademien.

På Nathan Söderbloms egen önskan skulle istället för blommor gåvor sändas till Samariterhemmet i Uppsala.

Många var dem som ville ge uttryck för sin aktning över Nathan Söderblom, bland annat Sven Lidman som inför Nathan Söderbloms jodfästning skrev följande ord:

Vad jag prisar Gud och min frälsare för, är det personliga minnet av ett möte med Nathan Söderblom för ett par år sedan, då vi under en järnvägsfärd fingo språkaskas vid om de andliga verkligheterna. Vad jag mötte under och vad jag behållit från den färdens är minnet av en sällsynt levande, omedelbar och verklig människa, som trots yttre ämbetsställning och yttre verksamhets tyngande, innerst inne tycktes mig vara en levande och en lidande människovarelse med hela sitt hjärtas innersta längtan vänt mot det andliga.

/Staffan Berglind
Torsåker

Söndagen den 30 oktober firade Lekmannakåren i Bjäre – den vackra halvön längst ut i västra Skåne – sitt 60-årsjubileum med gudstjänst i Västra Karups kyrka, som leddes av kyrkoherde Fredrik Westerlund. Erik Lindvall medverkade på trumpet. Den stora kyrkan var nästan fullsatt och kollekten gick till

Lekmannakåren – vilket var en glad överraskning för kårmedlemmarna! Efter gudstjänsten serverades jubileumslunch i församlingshemmet. Där talade kyrkoherden Fredrik Westerlund mycket positivt om hur viktigt lekmanakårens arbete är i församlingarna och att de styrande bör stötta kårerna ekonomiskt.

Bjärekårens ordförande Iréne Olsson Anshem talade om att vilja och våga, vilket hon gjorde för ett år sedan. Då var det nämligen mycket nära att kåren skulle bli vilande, eftersom det inte fanns någon som kunde bli ordförande efter Thorsten Hanstål, som ville avgå av åldersskäl.

Till slut, berättade Iréne, tog hon mod till sig och blev ordförande. Nu uttryckte hon sin glädje över arbetet och gemenskapen.

Världssopranen Birgit Nilssons familjegrav

Ordf, i lekmanakåren i Bjäre
Iréne Olsson Anshem

Flera medlemmar talade om sin glädje över detta och sa att det var tack vare Iréne som det blev ett 60-årsjubileum. Man påminde också om sin berömde gamle ordförande Hugo Johansson, som hade den näst största kåren i förbundet på sin tid.

Birgitta Ericsson Löfgren lyckönskade från Lekmannaförbundet och överlämnade ett inramat diplom. Hon gratulerade också från Vikens lekmanakår som liksom Väsby lekmanakår har ett gott samarbete med Bjärekåren. Birgitta överlämnade från Vikenkåren ett glasblock med Lekmannaförbundets emblem ingraverat.

Därefter talade Kjell-Arne Green för Väsby lekmanakår och överlämnade en gåva till "Världens Barn".

Till kaffet fick vi lyssna till SPF-kören från Östra Karup under ledning av Ulla Jennehall, som sjöng ett antal sånger, flera med anknytning till Bjäre. Därefter föredrog den mångårige sekreteraren Sten Gunnarsson en trevlig redovisning av kårens 60-åriga historia. Samkvämet avslutades med psalmen "Härlig är jorden". Bjäre lekmanakår omfattar Båstad, Östra Karup, Förslöv, Grevie, Västra Karup/Hov och Torekovs församlingar.

Thorsten Hanstål, tidigare ordförande i Lekmanakåren, med hustru Terttu

Västra Karups kyrka är känd för alla de fantastiska sommarkonserter som vår berömda operastjärna Birgit Nilsson sjöng i tillsammans med sina sångarkolleger under många somrar. Det kom publik från hela Sverige och Danmark o s v som vallfärdade till Västra Karup – Birgit Nilssons hemförsamling.

Alldeles vid kyrkan ligger Birgit Nilsson begravd tillsammans med sin man i hennes föräldrars familjegrav. På sommaren är det alltid mycket blommor på Birgits grav, operafansen glömmer inte sin stjärna!

Text och
foton:
Birgitta Ericsson Löfgren

Bjäre SPF-kören

Lekmannakåren i Örkelljunga ordnade församlingsafton för hela församlingen

**Dag Hammarskjöld
– en fredens martyr**

En av 1900-talets mest kända och framstående svenskar var Dag Hammarskjöld, FN:s general-sekreterare.

2011 är ett märkesår för Dag Hammarskjöld. Den 18 september är det 50 år sedan planet han flög med sköts ner över staden Ndola i det dåvarande Nordrhodesia.

Det kan med fog sägas:
Dag Hammarskjöld
– en fredens martyr.

Gösta Imberg

**Församlingsafton i
Örkelljunga
församlingshem**

**torsdagen den 29 september
kl. 18.30**

**Kh Gösta Imberg:
*Dag Hammarskjöld
– en fredens martyr***

**Förbundsordf. Carl-Axel Axelsson,
Bromma, informerar om
bibelstudieprojektet *Alla tiders bok*.**

**sång av Astrid & Ingvar Hugosson
samkväm med lotteri
aftonandakt**

sensus
Lekmannakåren Örkelljunga pastorat

Vinsten gick till ett preciserat och be-
hjärtansvärt ändamål inom ramen för de
kontakter som den före detta Afrikamis-
sionären Gösta Imberg har byggt upp.
Sedan några år är Gösta Imberg kyr-
koherde i Örkelljunga, och det var han
som höll kvällens huvudanförande. Med
rubriken "Dag Hammarskjöld – en fre-
dens martyr, ett 50-årsminne" och med
formen av ett sparsamt och finstämt
kommenterat bildspel gav Gösta Imberg
sina åhörare en högtidsstund och ett rikt
minne. Jag är djupt tacksam att jag fick
vara en av åhörarna.

Det där att lekmannakåren står som ar-
rangör och värd för verksamhet som rik-
tar sig ut i församlingen, till exempel en
församlingsafton är något fint, något värt
att uppmärksamma – något att ta efter.

Carl-Axel Axelsson
Hedersordförande

Så kan det vara – och så var det i Örkelljunga den 29 september 2011. Lekmannakåren stod som arrangör och värd för en församlingsafton med många deltagare; jag uppskattar antalet till minst 60 personer, kanske 70.

Jag var inbjuden att delta och att informera om Lekmannaförbundets bibelstudieprojekt "Alla tiders bok".

Eftersom "Alla tiders bok" ligger mig varmt om hjärtat för jag med glädje till Örkelljunga.

Och vilken afton jag fick vara med om! Medlemmar i kåren bjöd på solosång med skönt pianoackompanjemang. Man fick kaffe eller te med goda smörgåsar. Vi fick sjunga alla tillsammans. Och kåren hade ordnat ett stort lotteri som såldes slut snabbt.

10 små församlingsbor ~ tänkvärt för lekmän i Svenska kyrkan

Till kyrkan gick det en gång församlingsbor tio.
Då kom där en regnskur – och så var det bara nio.

Nio små församlingsbor till mässan ville vandra,
en sov för länge – längre än de andra.

Åtta små lekmän sa – det är vackert väder nu!
En for till sommarstugan – och så var det bara sju.

Sju små församlingsbor av kyrkklockorna väcks,
men en gick till sin idrottsträning – och så var det bara sex.

Sex små församlingsbor älskar sina hem,
en stannar hemma vid sin radio – och så var det bara fem.

Fem små församlingsbor i bil till kyrkan skulle styra.
En var rädd för drag – och så var det bara fyra.

Fyra små lekmän sjöng om tro, hopp och mod.
En fann psalmerna för långa – så var det bara tre som återstod!

Tre små församlingsbor var trofasta som få.
Men en blev stött på prästen – och så var det bara två.

Två små församlingsbor satt i kyrkokommittén
där blev de osams – och så var det bara en.

En liten lekman hade ett väldigt sjå – han gick omkring med kyrkbladet –
och så var det plötsligt två.

Två lekmän tänder tron hos nån de känner –
och efter någon tid var det fyra goda vänner.

Fyra lekmän var trogna utan måtta –
och elden spred sig – och en söndag var de åtta.

Prästen kan ej draga sin kyrkas vagn allén.
Han behöver många hjälpare –
skall du inte bli en av dem?

(Från engelskan av Karl-Erik Forsell,
biskop i Borgå stift, Finland)

Hämtat ur S:t Lars Kyrkblad Linköping 1975

God Jul

Julen 1949

Julen 1952

I slutet av 30-talet var min pappa i 25-årsåldern. Han var född och uppvuxen i Bergen i Norge i en familj som i generationer hade varit metodister. Min farfar och farmor var aktiva i den starka metodistförsamlingen i Centralkirken. Centralkirken var en av Norges största församlingar och hade Skandinavien största söndagsskola som leddes av pappas onkel Haakon. I församlingen hade man en stor orkester, inte en symfoniorkester men inte långt ifrån, där var farfar Mathias Madsen dirigent.

Pappas familj bestod av hans äldste bror Paul, pappa, Agnar, syster Lillian och yngste broder Reidar. På den tiden var det inte frågan om man ville gå till kyrkan utan det var bara att gå upp på söndagen och klä sig i de fina kläderna och gå till kyrkan. I pappas församling gick man i söndagsskolan till upp i 20-åren. Nog var det lite av en tvångskommendering men det fick fantastiska följder senare i livet. Alla mina onklar och tanter spelade instrument och pappa spelade allt. Han kunde inget bra men han harvade på och det lät ganska hyfsat. Det fanns alltid instrument i hemmet så det var bara att välja ut vilket som föll dem i smaken. Pappas favorit blev Franskt horn. Det instrumentet har en himmelsk klang och det låter verkligen som om ljudet kom ifrån himlen. Det är än idag mitt favoritinstrument, dock allt för svårt för en otålig människa som jag.

När det blev dags för pappa att skaffa sig en utbildning kände han att det var präst han ville bli och Metodiskkyrkans utbildningssäte var Teologiska högskolan Överås i Göteborg. Där skulle han bli tvingad att stanna under hela andra världskriget då det var osäkert om han kunde resa ut om väl var tillbaka i Norge. Det blev en spännande tid och för att familjen skulle kunna äta sig mätta smugglades det friskt i paketen till Norge. En gång skickade pappa en cykel. Det var ingen vanlig cykel. Ramen var stuvad med kaffe. Ingen misstänkte något utan den släpptes igenom av tyskarna.

Pappa blev ju kvar i Göteborg och det fick följder - han träffade mamma!

Min mammas släkt är en social och matglad släkt där det alltid har varit mycket sång och musik. Speciellt mormor älskade de unga prästkandidaterna från Överås och de uppskattade hennes fantastiska kokkonst. I mormor och morfars hem var dörren alltid öppen för gäster. Där kunde man äta och sova över.

Min pappa var en ofta sedd gäst och för hans del tror jag inte att det bara var mormors gästvänlighet som drog. Det var nog den unga vackra dottern i huset.

På mammas sida är det som med pappa det har varit metodister i generationer. Där har min morfars pappa, John Albert offrat tid, arbete och pengar för att bygga den lilla Taborkyrkan i Strömslund i Trollhättan.

Gamlamormor som arbetade som kokerska hos den kände ingenjör Albert som med sina samhällsidéer gjorde Trollhättan känt långt utanför landets gränser. Gamlamormor var en djupt troende kvinna och lade allt i Guds händer, både stora och små bekymmer. När det var dags för ingenjör Albert att avsluta sitt liv var det gamlamormor han kallade på och hon fick be till sin Gud att han skulle ta emot Ingenjör Albert.

Pappa och mamma gifte sig 1944 och pappa fick sin första tjänst i metodistförsamlingen i Hästholmen. Där blev de under en kort period men fick sedan förflyttning till Slite på Gotland. I juni 1946 fick de sitt första barn, en dotter, det var jag.

Att vara metodistpräst var tufft. I Slite fanns ingen statskyrka utan det var pappa som skulle sköta allt med folkbokföring. Barndop, konfirmation, vigsel, och begravningar.

Månadslönen på 110 kronor räckte inte på långa vägar och nu hade de ytterligare en liten person som skulle ha mat och kläder. I maj 1947 blir mamma gravid igen och det står då klart att det behövs mer inkomst för att försörja vår familj. Pappa ber om förflyttning och blir nu stationerad i det lilla samhället Bergeforsen norr om Sundsvall. Löneförhöjning blev det med 20 kronor i månaden. I februari 1948 föds min förste broder Ruben. Nu är vi fyra personer och det är magrare än någonsin. Precis som på Gotland så överlever vi tack vare generösa bönder som är villiga att dela med sig.

Julen 1949 närmar sig och det är tomt i skåpen och någon festlig jul ser vi inte framför oss. Det måste ha varit svårt för mamma att sitta uppe i Norrland, långt ifrån sin familj. Två små barn, vedeldning och tvättgryta ute på gården som skulle vedeldas. I mammas barndoms-hem var det välbeställt och där saknades inget. Mormor och morfar hade ett vackert hem. Likaså pappa var van vid något helt annat. Farfar hade fiskeaffär i de fashionabla kvarteren i Bergen och tjänade bra. Pappa har alltid haft en stark tro på sin Gud tröstade både sig och mamma och han oroade sig inte. Många gånger har jag hört pappa säga: "Lägg dig och sov som om du hade en miljon under kudden." Det var nog inte det enklaste att ha sådan förtrostan.

Ett annat ord som jag än idag gör mig trygg är bibelordet om välsignelsen och förbannelsen. Förbannelsen som går i tredje och fjärde led men välsignelsen som följer oss i tusende led. Jag tänker på det ofta. Vilken tur att det inte är tvärtom. Jag litar på Gud. Jag litar på att han skall bevara och skydda mig. Det kan jag tacka mina förfäder som har varit trogna i kyrkans arbete och tjänat Gud hela livet. Jag får skörda välsignelsen från deras arbete.

Julen 1949 verkade bli hungerns jul. Det fanns inget i förrådet mer än lite mjöl, någon grönsak och potatis. På julaftons morgon när pappa går ut för att hämta in ved kommer en jättestor hund springande förbi farstukvisten just när pappa öppnar dörren. Hunden blir skrämmd och väjer undan. Det han har i munnen tappar han och den springer skräckslagen in i skogen. Det hunden har tappat är en hel kotlettrad.

Pappa tror inte sina ögon. Där ligger mat för flera dagar. Julen brukar ju komma med tomten men den här gången sände Gud en hund. Julen 1949 blev en jul med mycket tacksamhet. Pappa och mamma vet inte vad de ska tro men måste ändå tro på att Gud griper in.

Jag är otroligt tacksam att jag fick växa upp i ett kristet hem, att jag fick lära känna Gud genom mamma och pappa. Utan dem hade allt verkat vara för bra för att vara sant. Sedan dess har jag många gånger provat Guds löften och funnit att de håller.

De svåra tiderna var inte över i och med julen 1949. Pappa och mamma strävade på men inom metodistkyrkan var det inga fallskärmar och bonusar utan lönen var minimal. Pappa börjar inse att han inte kan försörja sin familj på det här sättet.

Åren går och 1952 har pappa fått nog. Det går inte längre. Pappa har en blomstrande församling och är mycket uppskattad. Mamma är en viktig person och bidrar till att syföreningen är en av landets största. Gudstjänstbesökarna är så många att de inte får plats i det lilla kapellet utan man blir tvungen att placera ut stolar ända ute i farstun. Sommartid står folk utanför och man har öppnat fönstren. Pappas juniorförening drar ungdomar från hela området och pappa är nog den förste i landet som ordnar trumset och gitarrer till sina ungdomar. En viss dragningskraft har väl kanske också sådana lekar som "Ryska posten". Ungdomarna såg sin chans att få hålla i den pojken eller flickan som man var kär i.

Verkligheten är dock att 130 kronor i månaden räcker inte. Jag är sex år och min bror är fyra, vi kostar bara mer och mer och återigen är det tomt i skåpen och det finns varken mat eller annat och definitivt inga julklappar. Mamma och pappa gör så gott de kan för oss barn för att vi ska känna av julen men det är inte lätt.

På julaftonskvällen bankar det på ytterdörren – en typisk "tomtebankning" Vi blir rädda eftersom ingen är väntad.

Det är iskallt ute och snön yr. Ingen ger sig ut i det vädret om det inte är viktigt. Pappa går och öppnar och utanför står TOMTEN!

Tomten har inte en säck utan två. I den ena finns julmat för hela julhelgen. Allt tänkbart i matväg. Det kommer inte bara att räcka över julen utan en bra bit in på det nya året. Min bror och jag undrar vad det finns i den andra säcken. Döm om vår förvåning när tomten öppnar den och det finns flera paket åt oss var, till oss alla fyra. Det var varma kläder och skor, leksaker och julpynt, julgodis och julblomma. Jag tror inte att vi hade blivit mer förvånade om vår Herre själv hade stigit in i vårt hem. Han var förmodligen redan där.

Alla vet ju att bakom tomtens mask döljer det sig en vanlig människa men med tomtens generösa hjärta. Det gick inte att säga vem tomten var men det som gick att se var att det var en "tant" som min bror och jag sa. En människa där hjärtat flödade över av medkänsla över vår svåra situation och där det även övergick i handling. Som vuxen har jag lärt mig mycket av de här händelserna. Vi barn kommer inte ihåg alla detaljer men det är en stående julberättelse i vårt hem. De två jularna i Bergeforsen.

Vi har aldrig kunna finna ut vem tomten var. Missstankar har mamma och pappa haft men tomtens identitet röjdes aldrig.

Gud bryr sig inte bara om världsfreden och de stora frågorna. När Jesus kommer in i grannens hjärta då är man granne med Gud. Då blir du sedd och omsorgen från Gud är närvarande i vardagen - varje dag.

Text
Britt Louise Madsen

Sorselebor och andra!

Stärk din församling och bli medlem i

SVENSKA KYRKANS LEKMANNAFÖRBUND

Återigen kommer vi med en påminnelse om att rekrytera nya medlemmar. Efter förra gången fick vi en liten skara nya medlemmar och ber er nu att göra så mycket ni kan för att värva nya krafter till vårt förbund. Ju fler vi är ju starkare blir vi när vi vill stärka Svenska Kyrkans ställning i Sverige.

Svenska kyrkan består ju i huvudsak av lekmän. Utan oss skulle varken vårt förbund eller Svenska Kyrkan existera. Därför är det viktigt att vi förenar oss. Oavsett om man har krafter att vara aktiv eller inte. Både en aktiv eller en passiv medlem kan bidra och stödja verksamheten bara genom sitt medlemskap och på så sätt visa sig positiv till arbetet.

Därför ber vi om ditt stöd. Uppmuntra människor i din omgivning att bli medlemmar i Svenska Kyrkans Lekmannaförbund!

Anmälan om medlemskap

NAMN.....

ANHÖRIG.....

ADRESS.....

POSTNUMMER.....

ORT.....

TELEFON.....

Jag önskar tillhöra närmaste kår ☐

Jag önskar att vara direktansluten ☐

Man kan välja att vara ansluten till en speciell församlingskår eller om närmaste kår råkar ligga långt bort kan man välja att vara direktansluten.

Medlemsavgiften är 75.-/år
För anhörig är avgiften 65.-/år

För den avgiften får man vår tidning som utkommer fyra gånger per år där vi informerar om vad som händer i förbundet. Vi försöker också att ha med reportage från hela landet. Där informeras vi om aktiviteter som bl a inspirationsdagar, temakvällar och rikskonvent.

Behöver du mer information är du välkommen att ringa någon av oss. Telefonnummer finner du på omslagets insida.

Vi hoppas att ni ska känna att vi verkligen behöver er alla och varmt välkommen om du väljer att bli medlem.

Inbetalningskort och mer information kommer att skickas till er adress inom kort

För att registrera dig som medlem

I Sorsele: Ring eller skicka anmälan till

Tora Linder, Rengatan 23, 920 70 Sorsele och telefon 0952-12012

Övriga: Juhani Ahonen, Rådhusgatan 81, 831 45 Östersund, 063-12 30 30 eller 070-557 82 41

Välkommen till en stark gemenskap med ett viktigt uppdrag!

Riksmöte Norr - inspirationsdag i Härnösand 16-18 mars 2012

FREDAG

17.00 Inkvartering
18 00 Middag Underhållning Aftonbön

LÖRDAG

08.00 Frukost
09.00 Välkomsthälsning
Fritz Pettersson Anders Nordberg
10.00 Föredrag om Tre böcker "Vägen väntar", "Vandra vidare" och "Mot målet",
Teol. kand. Christina Rydén, en av författarna av böckerna.
12.00 Lunch
13.00 Kyrkan och framtiden/ vad har lekmanarörelsen för roll i dag?
Föredrag av Nils Nordung, stiftshandläggare
14.00 Föbundsordförande Anders Nordberg har ordet.
(Paus för kaffe vid lämplig tidpunkt)
15.00 Frivilligarbetet i dag. Stiftspedagog Maria Wälsten och diakon Boel Skoglund.
16.30 Frågestund
17.00 Mässa i kapellet komminister Lars Parkman och frivilliga
18.00 Middag - Underhållning

SÖNDAG

08.00 Frukost Morgonbön
09.00 Sammanfattning av dagarna på Vårsta av Anders Nordberg
11.00 Mässa i Domkyrkan
13.00 Lunch och tack och farväl på Vårsta

Inkvartering: Vårsta diakonigård, Lönegrengatan i Härnösand

Avgiften: 2 nätter - 500 kronor /person i dubbelrum
1 natt - 350 kronor/person i dubbelrum
Dagbesökare - 200 kronor/person

Enkelrumstillägg: 250 kronor/natt

Vi åker tillsammans, resersättning utgår med 18,50/mil

BOKNING/ANMÄLAN senast den 27 januari 2012
Plusgiro 17 09 99 - 7

Anmälan se sid 24

Foto: Henrik Sendelbach

Riksmöte Norr
Inspirationsdag i Härnösand 16-18 mars 2012

ANMÄLAN

NAMN

Telefon (där du kan nås dagtid och kvällstid).....

Kostnader ☐ 3 dagar med två övernattningar - 500 kronor

☐ 2 dagar med en övernattningar - 500 kronor

☐ Dagbesökare/lördag - 200 kronor

☐ Enkelrumstillägg - 250 kronor/natt kronor

I priset ingår samtliga måltider enligt program,

Anmälningsavgift skickas senast den 27 januari 2012 till Pg. 17 09 99 - 7

Anmälan skickas till: Fritz Pettersson
 Dekarsön 310
 891 78 BONÄSSUND
 0660 - 37 00 97

Anmälan är bindande

Program se sid 23

I Sameland För Lekmannaförbundet

En kulen höstdag, närmare bestämt den 8-9 oktober, körde jag inlandsvägen mot Sorsele. Det var första gången i mitt liv åtminstone vad jag kan minnas. Det var en fantastisk tur. Milsvida skogar och lite trafik. Ibland dök det upp en renhjörd eller en pigg räv som sprang över vägen. Med jämna mellanrum blev jag påmind om att jag var på väg ut i vildmarken - det gillar jag.

Sorsele kommun, ca 10 mil långt med centralorten Sorsele, en liten, mycket liten ort men med en stor personlighet. Under den stillsamma fasaden kokar det av liv. I området bor det samer, jägare, bilmekaniker, friluftsmänniskor, många gånger tillhör dessa människor alla dessa kategorier.

Den förra kyrkoherden Bror-Valter Nilsson är same, präst och jägare. Den nuvarande kyrkoherden

Fr v Runa Brannemo, Ellen Näslund, Gun Larsson, Gerdy Eriksson och Aina Sjöberg (med ryggen mot kameran)

Underbara kräleksfulla Tora Linder. Vilken tillgång i Sorsele

Ernst-Hugo Johansson är både präst, jägare och har säkert ett flertal strängar på sin lyra som inte jag känner till. Så har vi "tanterna". Vad vore Sverige utan tanter. En grupp som har burit den största delen av ansvaret för vardagen. Atmosfären är så sympatisk att man helst inte vill åka hem över huvud taget.

Lilla Sorsele, har muskler. Under insamlingen för "Världens barn" förra året så var Sorsele den ort i Sverige som hade den högsta insamlade summan per invånare. Lilla Sorsele vann över alla storstäder och tätorter. Sorsele församling, 8012 kvadratkilometer stor. En yta större än Uppsala län.

Ingen kunde slå dem. Samma entusiasm och lojalitet finns i Sorsele församlings församlingskår. Här bryr man sig om varandra. Tora Linder som är församlingskårens ordförande älskar sina tanter och de älskar henne.

Fr h Vera Fredriksson, Sigirid Andersson, Britta-Lisa Kunosson och Mary Jonsson kollar sina lotter

Hon skjutsar och hämtar så att svetten lackar. Dåliga ben och yrsel trotsar man bara för att få komma till kårens möten.

Årets höstupptakt är tradition och då bjuds det på älgköttssoppa med klimp. Älgen har kyrkoherden skjutit och köttet är så färskt att älgen nästan hoppade i grytan själv. GOTT, GOTT! Vid samlingarna bjuds det minsann inte på något "färdiglagat". Nej, här är det hembakat, hemlagat och rikligt och långt ifrån kaloriskt men så smakar det också himmelskt av allt. Det gör inte saken sämre när man hör de glada skratten ifrån köket och serveringstanterna ser ut som solar.

Ljudnivån är som på ett dagis och alla är glada för att vara tillsammans. Över alltihop håller ordförande Tora Linder sitt vakande öga så att det inte fattas någon något. Tora Linder, vilken pärla man har fått tag i. Vi vill ha fler "Toror" i vår verksamhet.

Fr h Sigrid Harr, Göte Holmberg, Aina Sjöberg, och Gerdy Eriksson

Hon gör inte det hon gör av plikt utan av ren kärlek och omsorg om sina medmänniskor. Det får man del av även som tillfällig besökare. Jag och vår vice rikssekreterare, Rolf Strandman hade rest till Sorsele för att få vara med och för att bli berättat om Lekmannaförbundet stora satsning, Bibelprojekt 2011 – 2014 och för att få vara med om Sorsele församlingskårs stora offensiv för att bli Sveriges största församlingskår.

Det är inte i alla församlingar som man kan räkna kyrkoherden till sin supporter men det kan man i Sorsele. Det går inte att ta fel på engagemanget från kyrkoherde Ernst-Hugo Johansson och han är med och bidrar på många sätt. Precis som Tora är han minst sagt delaktig.

Nästan 40 personer hade kommit till höstupptakten och det diskuterades ivrigt hur man ska kunna öka medlemsantalet. Med tanke på Sorseles potential visade det sig att planerna var stora och målet enormt. Man brukar säga att om man siktar på månen så når man trädkropparna – det är vad Sorsele församlingskår gör. Det enda är att man verkligen siktar på ”månen”. Vi ska försöka att göra Sorsele församlingskår till Sveriges största. Då är inte planen att det ska vara i förhållande till antalet kommuninnevånare utan vi ska bli störst. Under det kommande året skall det föras en intensiv kampanj i kommunen.

Vi har sett Sorseles innevånare mobilisera förr och nu är det dags igen.

Ragnhild Karlsson och Bojan Eriksson,

KH Ernst-Hugo Johansson säljer lotter till fr v Sara Hälleberg, Elvira Bofjäll, Ragnhild Karlsson och Bojan Eriksson

Fr v Sture Lind, Annemarie Nilsson, Ingrid Cronqvist och Tora Linder

I Skåne har vi de allra största församlingskåren men nu tar Sorsele upp kampen för att bli störst i landet och här siktar man inte på trädkropparna.

Kampanjen bottnar i en önskan att säkra den egna församlingen. I dagens Sverige slås församlingar ihop, läggs ner och kyrkor säljs för att byggas om till villor. Sorsele är en vidsträckt församling och skulle församlingarna slås ihop så skulle det innebära att många församlingsbor inte skulle kunna ta sig till den kyrka där gudstjänster och samlingar hålls. Barn dop, vigslar och begravningar skulle kanske många gånger bli de enda gudstjänsterna under året.

Nej, församlingskåren i Sorsele vill ha en levande församling med en livaktig verksamhet. En stark församlingskår som kyrkans fundament vore ett steg för att förhindra nedläggningar och sammanslagningar.

Tillsammans med Sorsele församlingskår uppmanar jag alla, ja alla, i kommunen att dra sitt strå till stacken. Gå med som medlemmar i kåren och visa att ni är rädd om er kyrka. Sorsele är redan speciell men nu ska här visas hur speciella invånarna är. När man stöder verksamheten med sitt medlemskap får man många förmåner.

Man får möjligheten att umgås med andra under trevliga former.

Fr v Gun Larsson, Rolf Strandman, Birgit Johansson och Ingrid Cronqvist

Det blir intressanta samtal och gemenskapen är stark. Medlemsavgiften är en struntsumma och för den får man dessutom en tidning fyra gånger om året som speglar hela Sverige och vad som händer på andra orter.

I många stora städer kan det vara mycket nära till grannen i meter men mycket långt ifrån varandra i närhet. I Sorsele är det det motsatta. Mycket långt i meter men närheten är stor. Hjälpsamma människor som inte låter någon gå osedd. Precis det som behövs för att varje människa ska kunna blomma och komma till sin rätt.

Kyrkoherde Ernst-Hugo Johansson
en viktig person för lekmanaförbundet

En varm gemenskap och omsorg om varandra känns i Sorselekåren

Så en uppmaning till alla som läser detta. Ta kontakt med Tora Linder och visa ert intresse för att bli medlemmar. Den största församlingskåren i landet ligger i Skåne och har ca 186 medlemmar. Jag hoppas att många kårer antar utmaningen. Kanske skulle Sorseles engagemang kunna sparka igång en medlemsökning över hela landet – det återstår att se men spännande skall det bli.

Nästa höst 2012 skall vi stämma av hur det ser ut och om det har skett någon förändring.

Text o foto
Britt Louise Madsen

Den undersköna skogskyrkogården i Sorsele

På sidan 22 finns ett formulär där man kan anmäla sitt intresse för att bli medlem

”DET TRYGGA VANLIGA!” HÖSTKONVENT I NORDMALING

Det var *som vanligt*. Och ändå inte! Lulestiftarnas höstkonvent i Nordmaling lördagen den 29 oktober 2011. *Som vanligt...*

Rapportören bör förstås förhålla sig objektiv till sitt stoff men tar sig friheten att göra alldeles personliga värderingar. Låt oss först stanna inför ordet *vanlig*. **Grått** som hösthimlen och lite **tråkigt** vid första anblicken. Men vad finns bakom molnbanken? Stjärnhimlen om natten och solen om dagen. Läs, eller hellre, sjung Lewi Pethrus psalm 254, särskilt verserna 2 och 3.

Nu tillbaka till ordet *vanlig*. Vad rymmer inte i det ordet? **Trygghet**. Något som vi har ett oändligt behov av, varje dag. **Det** fick vi uppleva under den välsignade dagen med kåren i Nordmaling.

Välkomstkaffe i den trivsamma församlingsgården. Kyrkvaktaren Johan Hörnlunds trygga gestalt och damerna i köket: Marine Gustafsson, Eivor Henriksson, Margareta Forsberg och Ann Häggglund tjänade så flinkt och vänligt även senare vid den läckra lunchen. En utomordentlig potatisgratäng och kasseler med läcker sås, mm. Bakom mycket som händer i Nordmaling ligger Kårens nye ordförande Anders Boström, som höll i trådarna denna dag.

Viktig är även Karl-Gustav Wilhelmsen som livfullt redovisade sitt utvecklande och välsignade resande för **Rörelsen** under tidiga år. En riksbekant profil som gick runt och hälsade är Margareta Johagen, urtypen för alla diakoner.

Den andliga födan tog vi emot av kh Samuel Örnberg och kh em Anders Boström vid **Mässan** i kyrkan. Opersångare Erik Boströms sköna baryton klingade mäktigt under de unika trävalven i medeltidskyrkan, ackompanjerad av faderns, Lars Boström, förfinade piano- respektive orgelspel.

Några titlar: Händel: Gentle Airs ur oratoriet Athalia, Cesar Franck Panis Anglicus, Schubert: Ave Maria och Mendelssohn: Var stilla i Gud.

Programmet för eftermiddagen inleddes med stiftsordföranden Sonja Bäcktröms berättelse om ett liv med kärlek och svek. Ett helt vanligt liv kan man tycka och ändå har vi sällan hört en sådan berättelse av en medkristen och kvinna. Det vanliga är ju tigandet i våra församlingar. Vi känner alla ödmjuk tacksamhet till Gud som givit oss en sådan liten, stor kvinna som ordförande för Luleå stiftkonvent. Gud give Dig kraft i Dina uppgifter, Syster Sonja i Hortlax!

Vice förbundssekreteraren Rolf Strandman rapporterade från förbundets arbetsutskott och påminde om bibelprojektet. Utvecklingen drar, liksom lågtrycken, långsamt mot norr och man får hoppas att kyrkfolket i det nordliga stiftet upptäcker bibeln på nytt – som våra fäder läsarna gjorde.

Så avslutade dagens värd Anders Boström träffen med goda och uppmuntranande ord och nedkallade välsignelsen över konventsdeltagarna.

Rolf V Strandman VDM.

”Framtidens trädgård” Stimulerande samlingar hos Köpingsbygdens församlingskår

Höstupptakten den 25 augusti 2011 var en mycket glad, uppskattad och skön start. Från stiftet deltog fem kårer från Borlänge, Åhl, Säter, Västerås och Köping, sammanlagt deltog ca 50 personer vid konventet. Den välkände skånske trädgårdsmästaren Per Bürger var inbjuden gäst och visade film om blommor och växter. Han berättade på sitt glada och medryckande sätt. Vi fick följa med i årstidernas växlingar och återuppleva varje säsongs speciella charm. Våren med Snödroppar, krokus och blåsippor är ju fantastiskt.

Trädgårdsmästaren Per Bürger

I gamla bondepraktiken ges rådet att äta upp de tre första blåsipporna för att förebygga malaria! Att det finns 52 olika varianter av blåsippor var nog en nyhet för många av oss.

Hans film var fylld med härliga gammaldags blommor från ”mormorsträdgården”. Där fanns bl a löjtnanshjärtan, gul nunneört, pioner, rudbeckia, rosor, solhatt med flera. Per Bürger hade också mycket intressant att visa och berätta om Hollands trädgårdar med lövgångar och buxbom. Han gav också exempel på täta trädalléer och gamla lövgångar på Ängsö slott.

Vi fick ställa frågor och de blev besvarade med många goda råd och synpunkter. Så nu får vi med gott mod gå till verket med att gräva upp, plantera om, blanda milt såpvatten för att bekämpa löss och så vidare.

Men det bästa rådet var nog att vi inte skulle städa för mycket och slåss allt för häftigt med löss och dylikt, utan att unna oss att njuta av växterna.

Applåderna var varma och uppskattande av de drygt 20 medlemmarna. Per Bürger fick fortsätta att besvara frågor även vid buffén som smakade jättegott.

Kårordförande Gerd Holmström

”Framtidens trädgård” som föredraget hette kommer kanske att innebära mera vintergröna växter och mera vindruvor och vinbär - men våra kära gammaldags trädgårdar med perenner, fruktträd och bärbuskar är väl ändå ovärderliga och måste vårdas kärleksfullt.

Ordförande Gerd Holmström läste en av söndagens bibeltexter ur Jesaja som bekräftande handlade om skapelsens skönhet och ovärderliga värden. Efter bön och psalmsång gick vi hem i tacksamhet över den lyckade kvällen och vi såg fram emot nästa samling som var konvent med gudstjänst i Köpings kyrka den 18 september 2011.

Utflykt med Köpingsbygdens församlingskår den 29 september till Säterbo kyrka utanför Arboga.

Ett 20-tal förväntansfulla medlemmar samlades kl 11.00 vid St Olovsgården för samåkning. Vädret var strålande och höstfärgerna lyste som allra vackrast när vi kom i de slingrande vägarna utanför Arboga. Deltagarna bjöds på en vällsmakande lunch, och därefter underhållning av Örjan Lindwall som spelade piano samt Lina Adolfsson som bjöd på skönsång.

Väl framme blev vi guidade av Pär Johansson, vaktmästare i Arbogabygdens kyrkor. Pär som har ett varmt, genuint engagemang berättade medryckande om denna gamla vackra anrika kyrka som sannolikt byggdes i slutet av 1100-talet. Här finns flera intressanta och märkliga medeltida inventarier där Triumfkrucifixet är allra märkligast.

Underhållning av Örjan Lindwall på piano samt Lina Adolfsson som bjöd på skönsång.

Blivande trädgårdsmästare lyssnar till Per BÜrgers goda råd

Det hänger nu på södra korsväggen och är synnerligen vackert snidat och framställer Kristus som levande, iförd ländkläder och skor. Krucifixet är snidat i början av 1200-talet. Predikstolens ovanliga placering mitt över altarbordet ger en speciell präglning av kyrkorummet. Predikstolen inköptes 1796 och restaurerades 1897.

Vi avslutade besöket i kyrkan traditionsenligt med att utanför kyrkan bilda halvcirkel och sjunga ”Härlig är jorden” under Pär Johanssons ledning

Kvällen avslutades i Trefaldighetsgården i Arboga där vi bjöds på goda smörgåsar och kaffe eller the. Ordförande Gerd Holmström tackade Pär för den fina guidningen och berättade om kommande aktiviteter. Kvällen avslutades som vanligt med bön och psalmsång och det var med tacksamhet som vi brör upp och gick ut i den stjärnklara kvällen efter en lyckad utflykt.

Text Barbro Slaug
foto Lars Rydje o Barbro Slaug

Pär Johansson, ledde psalmsången

Slädfärden till Julottan

Sven Trägårdh
Kyrkoherde i Rättvik

På sommaren gick resan till kyrkan med vagn men på vintern gick färden med släde – en upplevelse för alla som fick vara med och göra en sådan färd. Särskilt många slädar och hästar samlades på Juldagens morgon när det var fullt i de flesta stallen och en stor eld brann på kyrkbacken när Rättviks kyrkas klockor kallade till julottan klockan fyra på morgonen. Rättviksborna gick till sin kyrka för att få den glädjerika och andliga upplevelse som det innebär att möta den nyfödde Fridsfursten. Men resan till kyrkan hade börjat flera timmar tidigare med noggranna förberedelser.

Stallet

Hundratals år tidigare förberedde sig också ett par sig för en resa som skulle föra dem till ett stall i Betlehem och till en stor andlig och glädjrik upplevelse. Stallet i Betlehem blev för Maria och Josef platsen för en julotta som varken de eller världen någonsin kommer att glömma. Genom den helige Franciskus kom sedan stallet i Betlehem att bli förebilden för en av världens mest spridda julsaker nämligen julkrubban. I miljontals hem och kyrkor över hela världen byggs stallet upp som en del av förberedelserna för vårt julfirande och ger oss ett synbart bevis för Fridsfurstens närvaro här och nu.

Förberedelserna

För det är viktigt att komma ihåg att Fridsfurstens närvaro på Juldagens morgon inte bara är knutet till gamla tiders slädfärder och våra julkrubbor utan Fridsfursten finns också med i ett garage i Solna, Sölvesborg eller Sveg där dagens julottebesökare förbereder sin resa till kyrkan. I förberedelserna inför julfirandet knyts kyrkoordningen och evangeliet tydligt samman.

Här talar kyrkoordningen om gudstjänsten, undervisningen, diakonin och missionen och inom dessa fyra grenar av församlingsverksamheten förbereder sig varje församling i Sverige inför firandet av Fridsfurstens ankomst. Vi kan utan tvekan göra en slädfärd fram till Julen med var och en av församlingsverksamhetens grenar. Diakonins julsläde går via julmarknader, hembesök och utdelningar av blommor fram till julottan och stallet. I det diakonala arbetet inför julen är många, många människor engagerade i våra församlingar. Mycket värme och medmänsklig kärlek sprids genom ”diakonins julsläde” på våra institutioner och i enskilda hem. Missionens julsläde vidgar vårt perspektiv mot världen. Den årliga insamlingen till kyrkans internationella arbete under advent och jul påminner oss om att det inte bara är vi i vårt land som är på väg att möta Fridsfursten. Våra systrar och bröder på Afrikas horn och på många andra platser i vår värld där nöden är en realitet finns med oss i ”missionens julsläde” som gör ett stopp på juldagens morgon men sedan fortsätter ända till Trettondagen då insamlingen avslutas.

Undervisningens julsläde framstår tydligast i advents och julsamlingarna för skolorna. Här får nya generationer möta berättelsen om händelserna i Betlehem. Julspelen är här viktiga för de är de tydligaste gestaltningarna av julens händelser. Låt Amanda spela Maria, Roger spela Josef och kan man sedan toppa det hela med att låta den inlånade baby'n Filip spela Jesus. Då når ”undervisningens julsläde” verkligen fram till sina åhörare. Gudstjänsternas julsläde börjar köras redan under advent då resan fram mot julottan och stallet börjar. Musiken, körsången och psalmerna är viktiga här ”Det är en ros utsprungen”,

”Stilla natt” och alla de andra julpsalmerna fyller våra kyrkor när vi samlas för att sjunga in Julen. Alla våra kyrkokörer och andra körer sitter stadigt i ”gudstjänsternas julsläde” men framför allt finns Lukas 2:1-20 där – *Julevangeliet* – som ger oss julens glädjebudskapet. Dessa fyra julslädar har alla samma mål nämligen mötet med den nyfödde Fridsfursten på jultatten.

Julottan

I Rättvik samlas vi fortfarande till julotta klockan fyra på juldagens morgon. På kyrkbacken brinner fortfarande en stor eld och när vädret tillåter kommer fortfarande slädar till kyrkan på Kyrkudden. När vi går in i vår kyrka möts vi av spelmannsfolk och 365 tända ljus. Vi känner verkligen att förberedelserna i församlingsverksamhetens fyra julslädar har nått fram till målet - julottan och julkrubban i vår församlingskyrka.

Du som läser de här raderna går säkert i din kyrkas julotta och kanske har Du under julens förberedelser åkt med i någon av församlingsverksamhetens julslädar. Jag hoppas därför att Du känner att Fridsfursten har kommit till oss och att Du får en God Jul.

Sven Trägårdh
Kyrkoherde i Rättvik